

Full diocesà

17 de juny del 2018

p5 —«Tots som enviats», curset d'estiu al Seminari de Vic

p6 i p7 —Article de fons: L'eutanàsia i la cultura de la mort

El simbolisme de la pluja

Aquest 2018 és un dels anys més plujosos que es recorden, superant les mitjanes històriques de precipitacions registrades. La combinació d'un sol que ja escalfa amb entrades molt marcades d'aire fred ha provocat nuvolades actives i ruixats intensos. Mai millor dit que no plou al gust de tothom. I, tot i que «maig humit fa el pagès ric», ara ens trobem que l'aigua caiguda és excessiva. Però aquest fet de l'actualitat ens permet de donar algunes pinzellades del simbolisme de la pluja en la Bíblia.

L'època de pluges en l'antic Israel estava dividida en tres etapes: les pluges primerenques, les pluges torrencials i les pluges tardanes.

Aquests tres temps tenen un significat simbòlic molt precís. Les pluges primerenques eren a setembre i octubre i permetien que el sòl estigués humit per a llaurar i sembrar. La terra seca, endurida i esquerdada (cf. Jr 14,4) tornava a la vida, com a manifestació divina (cf. Jl 2,23-24). Simbolitzen la Paraula de Déu que arriba al cor sec de l'home.

Les pluges torrencials es produïen pel novembre, augmentaven la fertilitat i omplien els dipòsits. Signifiquen la vinguda de l'Esperit Sant.

Entre gener i març es produïen les pluges tardanes, que tancaven l'estació plujosa i que ajudaven a madurar les collites. Signifiquen l'impuls sobrenatural en la maduresa i en les proves.

«És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors»

Diumenge XI durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Ezequiel

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.» (17, 22-24)

Salm responsorial

És bo de lloar-vos, Senyor.
(Salm 91)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos. (5,6-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créi-

xer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles. (4,26-34)

«Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles»

Semrar amb esperança

Jean Hakolimana, prev.

Els cristians d'ara podem copsar el realisme de l'evangeli d'aquest diumenge millor del que ho van fer els primers oients. Ells estaven als inicis del camí, tot era frescor, il·lusió i coratge. Nosaltres, dos mil anys després, podem caure en la trampa desànim, en adonar-nos de la dificultat i lentitud que acompanyen la instauració d'allò que Jesús anomenava el Regne de Déu. Per als seus deixebles de tots els temps, Jesús proposa la imatge del sembrador. Any rere any, el sembrador es desfà d'allò que té assegurat (llavors) esperant unes collites de moment hipotètiques. Certament gaudeix de segles d'experiència en aquest ofici, però la seva aposta no deixa de ser arriscada. Una simple mala combinació entre pluja i sol, entre calor i fred pot reduir a zero als seus esforços. La grandesa del sembrador és que viu d'un èxit que no és seu, que no depèn d'ell. Així han de ser els deixebles de Jesús.

El primer que han de saber és que la seva tasca és sembrar, no tant collir. No viuran pendents dels resultats. No els han de preocupar l'eficàcia ni l'èxit immediat. La seva atenció se centrarà a sembrar bé l'Evangelí. Res més. La força de l'Evangelí no és mai una cosa espectacular o clamorosa. Segons Jesús, és com sembrar una cosa tan petita i insignificant com «un gra de mostassa» que germina secretament al cor de les persones. D'aquí neix el coratge que segons sant Pau ha d'acompanyar sempre els qui anunciem l'Evangelí. No una renúncia covarda al·legant que el camí no depèn de nosaltres, sinó la capacitat d'adonar-nos que més enllà dels nostres esforços hi ha el compromís de Déu: «Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

La imatge

Ni collita sense sembrador ni resultat sense esforç. El pagès espera els fruits de la collita al final. Mentrestant l'acció de la terra, tota sola, va impulsant les etapes del desenvolupament.

Falta finor per a descobrir l'acció de Déu en el creixement personal i en l'obra que el seu Esperit impulsa en nosaltres. Per això donem gràcies a Déu en tota ocasió i no ens posem medalles.

El sembrador (1882). Vincent Van Gogh

Lit. hores: Setmana III

18 dilluns

—Santa Edeltrudis, verge (640-679)
1 Reis 21,1-16 / Salm 5 /
Mateu 5,38-42

19 dimarts

—Sant Romuald, abat (ss X-XI)
—Sants Gervasi i Protasi, màrtirs (s.II)
1 Reis 21,17-29 / Salm 50 /
Mateu 5,43-48

20 dimecres

—Sant Silveri, papa (*537)
—Santa Florentina, verge (s.VI)
2 Reis 2,1.6-14 / Salm 30 /
Mateu 6,1-6.16-18

21 dijous

—Sant Lluís Gonzaga, (1521-1591)
—Sant Ramon de Roda, bisbe (*1126)
—Sant Raül, bisbe (*866)
Siràcida 48,1-15 / Salm 96 /
Mateu 6,7-15

22 divendres

—Sant Paulí de Nola, bisbe (355-431)
—Sant Joan Fisher, bisbe i màrtir
(1469-1535)
—Sant Tomàs More, laic, màrtir
(1477-1535)
2 Reis 11,1-4.9-18.20 / Salm 131 /
Mateu 6,19-23

23 dissabte

—Sant Pere de Perpinyà
2 Cròniques 24,17-25 / Salm 88 /
Mateu 6,24-34

24 Naixement de Sant Joan Baptista / Cicle B

Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets
13,22-26./ Lluç 1,57-66.80

Tot seguint les passes del bisbe Oliba

Pere Oliva, prev.

El dilluns dia 4 i el dimarts dia 5 de juny una vintena de preveres, dos diaques i el bisbe Romà vam dur a terme un pelegrinatge seguint les passes del bisbe Oliba, del qualenguany celebrem el mil·lenari de l'ordenació episcopal. Comte, monjo, abat i bisbe, va esdevenir un home significatiu en aquells segles de violència notable i d'un poder feudal que anava afermant-se.

Vam iniciar la ruta a la Catalunya Nord visitant les esglésies de Sant Genís les Fonts i Sant Andreu de Sureda. A la tarda, ens adreçarem a Elna. Ens hi esperava l'antiga catedral.

El dimarts vam descobrir la ciutat de Perpinyà. La catedral de Sant Joan i l'església de Sant Jaume ens feien reviure el passat medieval de la població. A la tarda, una visita guiada a Prada de Conflent i al monestir de Cuixà ens feia conèixer uns indrets olíbans per excel·lència.

Retornàvem a Vic, el dimarts al vespre, després de gaudir d'un parell de dies de convivència sacerdotal, marcada per una sèrie d'indrets relacionats amb la figura del bisbe Oliba. Fou un home que va promoure la pau, va treballar pel bé de la diòcesi de nord a sud i va afiançar la vida monàstica a Cuixà i a Ripoll.

Música sacra de la diòcesi de Vic

Recentment s'ha presentat el primer enregistrament discogràfic de l'obra per a orgue de Mons. Valentí Miserachs Grau (Sant Martí Sesgueioles, Anoia, 1943), mestre de capella de la basílica de Santa Maria la Major, de Roma, i durant dues dècades president del Pontifici Institut de Música Sacra.

El CD, que porta per títol *Música sacra de la diòcesi de Vic*, és una antologia cronològica, que abasta des del 1969 al 2007. La formen nou peces de diversa extensió, representatives de l'evolució estilística del compositor, alhora que mostren les constants líriques del seu llenguatge personal.

L'organista Vicenç Prunés és l'interpret d'aquesta primera versió discogràfica. L'enregistrament ha estat realitzat a l'orgue «Josep Maria Ruera» de Sant Esteve de Granollers, construït pel taller alemany Hugo Mayer Orgelbau en els anys 2006-2007 i únic instrument d'aquesta firma en tot l'Estat.

31è Curset d'Estiu, 10, 11 i 12 de juliol al Seminari de Vic

+Romà, bisbe de Vic

«Tots som enviats»

Estem en un canvi d'època, no en una època de canvis, s'ha dit. Un canvi de paradigma. I cada dia ho palpem més. Tanmateix, com canviar? Què canviar? Canviar, però cap on anar? Sovint constatem la necessitat d'un canvi, però no sabem com fer-ho.

Des d'un **enfocament parroquial**, el programa ofereix una continuïtat i progressió: parteix de la situació actual per a, pas a pas, proposar-nos un camí que pot ser-nos útil a la parròquia. Per aquest motiu, us encoratjo vivament a **fer-vos-hi presents des del primer moment i fins al final**. Prou sabem tots de les moltes dificultats. Avui, moment de canvi, cal prioritzar la formació i no dubtar a posar-hi tots els mitjans possibles.

El present curs d'estiu vol ajudar-nos a mirar aquesta realitat. Ens vol ajudar a:

- prendre consciència de la situació actual;
- oferir-nos possibles mapes per on fressar camins vers una Església més sinodal i missionera;
- donar-nos pistes per a gestionar el canvi;
- crear grups de renovació missionera a les nostres parròquies.

Es tracta d'un **camí compartit, amb preveres i laics**, on tothom suma i aporta, on tothom té un lloc.

El mètode serà semblant a l'emprat en alguna altra edició: combinació de sessions teòriques, sessions més dinàmiques –encarades a interioritzar la part teòrica– i sessions orants.

Un **moment de fraternitat** sacerdotal i fraternitat eclesial; de donar i de rebre; de conuiu i de pregar junts a redós de la taula de l'amistat, dels aliments, de la Paraula de Déu i de l'Eucaristia.

El curset serà impartit per la Sra. Teresa Valero, delegada d'Evangelització del bisbat de Solsona, i equip de formadors.

Programa

Dimarts 10

10:00 Pregària
10:30 Presentació del curs
11:00 Conversió pastoral, «santa insatisfacció»
12:00 Pausa
12:30 Mapa de la conversió pastoral, etapa zero. Gestió del canvi: implicacions mentals i emocionals
14:00 Dinar
16:00 Sentir el pes de l'etapa zero
17:00 Comiat

Dimecres 11

10:00 Pregària
10:30 Missió i visió diocesana: tasca compartida
12:00 Pausa
12:30 Dinàmica orant: visualització d'una diòcesi missionera
14:00 Dinar
16:00 Contextualitzar l'etapa del primer anunci-discipulat
17:00 Comiat

Dijous 13

10:00 Pregària
10:30 Conversió pastoral vs conversió personal
11:30 Pausa
12:00 Discerniment orant: necessitats i obstacles
13:00 Eucaristia
14:00 Dinar

Eutanàsia i la cultura de la mort tornen al primer pla de l'agenda

Julio L. Martínez, S.I., rector de la Pontifícia Universitat de Comillas

L'eutanàsia torna al primer pla de l'agenda política i mediàtica, avivat per una aritmètica parlamentària complexa que sembla afavorir canvis legislatius.

Cada cert temps apareixen casos que commouen la societat i s'utilitzen per a reivindicar el dret a decidir i triar autònomament com i quan morir. De fet, l'autonomia és un valor que, encara que va arribar tard al món de la salut, s'ha convertit en un referent. Es pot dir fins i tot que l'autonomia en versió liberal-individualista impregna gairebé tot el que té a veure amb la salut i la malaltia, estenent així a l'àmbit de la mort aquella coneguda sentència llibertària de J. S. Mill: «Sobre si mateix, sobre el seu cos i la seva ment, l'individu és sobirà.» És a dir, ni l'Estat ni ningú no poden imposar viure contra la llibertat del titular.

Amb l'autonomia també es posa en solfa la qualitat de vida, difícil de valorar per les diferents dimensions objectives i subjectives que toca, però que fa que algunes persones preferixin morir que viure en unes condicions tingudes com a inacceptables i insuportables. La capacitat tècnica per a poder actuar sobre la vida ha vist néixer també el reclam de les persones per a decidir quan i com morir.

Cada situació concreta, amb els seus conflictes de valors i problemes, demana de posar al centre la persona afectada, la possible legalització de pràctiques que produeixen l'eliminació de persones especialment vulnerables llança qüestions radicals al cor de la nostra societat. Com va escriure Daniel Callahan, un dels pares de la bioètica: «Una vegada que una

societat permet que una persona prengui la vida a una altra, basant-se en els seus mutus criteris privats del que és una vida digna, no pot existir una forma segura per a contenir el virus mortal així introduït.»

El suïcidi és
la solució
més viable
econòmicament

7 –miscel·lània

Descobreixo diversos criteris que qualsevol legislador hauria de tenir en compte:

a) Defensar la dignitat de la persona amb una política coherent de la vida: aquest ha de ser el criteri general de tota actuació política i, per descomptat, clínica. Hem de defensar la dignitat de cada persona en la situació en què es trobi i per les raons que sigui, oferint-li tots els mitjans perquè pugui realitzar la seva vida plenament dins les seves circumstàncies. És una fatal incoherència política abordar el dret a morir sense abordar prèviament els problemes bàsics de les persones malaltes, de la seva cura i de les mesures necessàries perquè puguin viure dignament. Perquè el més fàcil potser és facilitar el rebuig de les persones recurrent en molts casos a criteris emotivistes que acaben creant «cultura».

b) Acompanyar i cuidar: la medicina ha millorat la seva capacitat diagnòstica i també les seves possibilitats terapèutiques, però hi ha coses que transcendeixen l'àmbit mèdic. Susan Sontag va escriure: «Tal com la malaltia és la major de les misèries, així la major misèria de la malaltia és la solitud...» Darrere de moltes peticions de mort existeix un desig de «viure d'una altra manera», de ser atès i comprès... Per això hauríem de potenciar les «unitats de cures pal·liatives» (espais «hospital·llar»), on els malalts puguin gaudir d'una bona atenció mèdica en un ambient càlid i familiar. L'objectiu és viure el final d'una manera personal, com un veritable esdeveniment humà, i això requereix una nova manera d'entendre l'acompanyament, centrant-lo en les necessitats i relacions del malalt.

c) Justícia i proporcionalitat: el dret a la vida exigeix el deure de prote-

gir-la en totes les seves fases. Això forma part de la justícia, almenys en un doble sentit: el deure d'evitar abusos i pressions —fet que no és aliè a la problemàtica de l'eutanàsia, la despenalització de la qual acaba influint en la percepció que el mateix malalt es fa de la càrrega que suposa per a la societat i per als qui l'envolten— i el deure d'utilitzar responsablement els recursos escassos que tenim.

d) Controlar el dolor i alleujar el sofriment: un dels majors problemes que suscita el final de la vida és el dels patiments de grans dolors físics i d'un enorme sofriment. Les persones s'enfronten cara a cara amb el rostre més dur de l'existència. Hem d'invertir certament en mitjans tècnics capaços de mitigar el dolor, sense oblidar els mitjans que ens permetin d'afrontar eficaçment el sofriment. Les lleis ja ho possibiliten.

Ja sé que àdhuc tenint en compte els criteris exposats no s'aconseguirà eliminar totes les peticions de mort. Crec que el bé personal i social demana treballar perquè les peticions de mort siguin una cosa marginal i excepcional. A partir d'elles seria

temerari canviar les lleis.

Segurament l'eutanàsia i el suïcidi assistit són les mesures més fàcils i econòmicament més viables des del punt de vista sanitari i de bona sintonia amb un *ethos* individualista, però també són les humanament més perilloses i les que millor demostren la impotència d'una societat per a cuidar els seus malalts.

Així s'expressava Javier Porto, S.I., després de tractar amb Ramón Sampedro sense poder ajudar-lo a canviar la seva determinació: «La cosa realment difícil, autènticament humana, és saber viure amb un problema que no té solució; és saber assumir que existeixen situacions per a les quals no hi ha solucions terapèutiques, però que exigeixen de nosaltres actituds molt menys sofisticades i costoses: estar a prop, poder mirar als ulls del malalt i estrènyer la seva mà. Això és saber viure i conviure amb un problema que no té solució mèdica, però que exigeix de nosaltres una resposta plena d'humanitat.»

(Article publicat en el diari ABC l'11-5-2018)

Glossa

Jesucrist és el mateix ahir, avui i pels segles (Hb 3,8)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Aquest any, 2018, es compleixen mil anys de l'inici del pontificat del comte Oliba com a bisbe de Vic. El qui ja era abat dels monestirs de Ripoll i de Cuixà, l'any 1018 inicià el seu servei episcopal a Vic, i ho féu fins a l'octubre de 1046, en què moria a Cuixà. Com diu l'*Encíclica mortuòria*, recordant la seva vida: «Quan morí el bisbe d'aquella regió (Ausona), per avinença dels clergues i barons de tota la bisbalia, i per elecció magnífica dels prínceps, i per ordenació cuitosíssima de diversos prelats, fou sublimat a la càtedra pontifícia. Res no afluí a la primera continença, ans a sos súbdits donà exemple d'humilitat i de paciència i de tota obra bona.»

El bisbe Oliba fou en l'exercici del seu ministeri episcopal un exemple, en aquells moments de transició d'un món a un altre, de saber aportar tota la força de la fe en Jesucrist com a configuradora d'una societat nova. En trencar el mil·lenni va començar a germinar un món nou, que fou el món medieval, el de la feudalitat, les formacions nacionals, les municipalitats, les llengües romàniques, els nous arts romànic i gòtic... Persones cabdals, com el bisbe Oliba, van aportar el millor d'elles mateixes, des d'una forta fe,

feta vida i cultura, al servei dels homes del seu temps. La seva obra fou de recuperació de la llibertat de l'Església i la defensa dels seus drets, així com dels seus deures a favor de tots, especialment dels més pobres i febles. També fou important la seva obra d'administració en resposta als problemes que hi havia a la frontera, i les tasques de fortificació i repoblació, a fi que es pogués viure en la pau i en la llibertat cristianes. Una altra faceta fou la renovadora i constructora, restant encara edificis per ell renovats o edificats de nou. Solament assenyalaré el campanar de la catedral de Vic i **Santa Maria de la Tossa de Montbui**. Però no podem oblidar la seva tasca pacificadora, amb la *Pau i Treva*, en la seva primera formulació feta a Toluges, l'any 1027, en forma de decret sinodal, perquè, com es llegeix, prescindint de la llei divina i de la religió cristiana, abundava la iniquitat i la caritat es refredava.

Hauríem d'aprendre la lliçó que ens ensenya el bisbe Oliba de la confiança en la fe en Jesucrist com a fautora de nova humanitat. Jesucrist és la llum dels pobles. Ho va ser en aquells tombants de la història del segle XI i ho és ara en el canvi de paradigma del segle XXI.

